

det samme Navn, som i den senere Tid efterlyses i Politiefterretninger. Naar det sker, vil man i en Gaandevending kunne afgjøre, om det er den Person, som er efterlyst, eller ikke. Det vil efter Lovforslaget let kunne indtræffe, at Politiet kan faae en Melding om, at en efterlyst Person har været i Byen, men at han er rejst samme Dags Morgen, uden at man veed, hvor han er tagen hen, og dette vil da være en ganske betydningsløs Underretning. Skulle derfor disse Forskrifter være til nogen virkelig Nytte, maa der gives Politiet Bemyndigelse til, hvis det skønner det fornødent, at indføre en Regel som den, der er forekrevet i Vandringsforslaget. Kun derved vil man paa en virkelig effektiv Maade være istand til at føre Kontrol med den omreisende Befolkning og at faae fat paa saadanne Individuer, som eftersøges, og hvem det i Rets sikkerhedens Navn for det Offentlige gjælder om at faae fat paa og at tilveiebringe Oplysninger om. Det kan allerede nu let dokumenteres, af hvilken Betydning det er, at denne Fremgangsmaade følges. Der er nemlig nu Kjøbstæder, hvor man ikke anser sig forpligtet til at bruge denne Fremgangsmaade, og hvor altsaa det ubetingede Raabud i den Lov, jeg nys oplæste, ikke overholdes, men det er ogsaa en Erfaring, at man i disse Kjøbstæder har meget vanskeligt ved at faae fat paa saadanne Personer. Efterlyser man en Person, om hvem man har Grund til at antage, at han er i en Jurisdiktion, hvor man ikke bruger denne Indretning med Nattefort, der udleveres paa Politiamret, kan man forud være temmelig sikker paa, at man ikke faar fat paa ham. Maa jeg ved denne Leilighed oplæse et Par Ord af Vandstingsudvalgsbetænkningen; det, jeg vil oplæse, handler kun om Vagabonder og ikke om den egentlige Arbejderbefolkning, men det er navnlig Vagabonder, med Hensyn til hvem Udvalget udtaler sig. Det hedder i Betænkningen: „Vagabonderne søge for det Meste til Kjøbstaden henad Aften for at afsøge den i Mørkningen, hvorpaa de forlade Byen næste Formiddag, efterat have tilbragt Natten hos en Herbergerer, og Udvalget finder det derfor rigtigt her at bibeholde den nugældende Regel i Forordningen af 24de Juli 1822 § 5“. Man skal nu ikke befrygte, at Nødvendigheden for saadanne Reisende af at komme op paa Politiamret og faae Nattefort eller Natte tegn imod at aflevere deres Papirer skulde føre til, at de, hvis de vare saa uheldige at komme sent til Byen, skulde komme til at gaa paa Gaden om Natten. Dette kan ikke indtræffe, thi det er en Aftale mellem Politiet og Herbergererne, at disse, naar den Vedkommende først kommer til Byen, efterat Politiamret er lukket, selvfølgelig uden videre tage ham i Logis imod at sørge for, at han ikke næste Morgen forlader Byen, før han har været hos Politiet. (Berg: Det staar ikke i Forslaget!) Den Slags Ting behøve ikke at staa i Loven, thi de følge

af sig selv. Det ærede Medlem maa fremdeles lægge Mærke til, at der er visse Personer, med Hensyn til hvilke det ikke er af stor Vigtighed saaledes at sikke sig, at de komme op paa Politiammeret, nemlig Gaandværtsjænder, thi de skulle nok nødes til at komme deryp alligevel. For dem gjælder nemlig ubetinget en meget streng Biseringsvang; komme de til Byen og forsømme at lade deres Vandrebog visere, ville de af den første Politimester, der faar fat paa dem, blive idømt Bånd- og Brøds-Straf, og det er altsaa ikke for deres Skyld, at en saadan Bestemmelse gives. Derimod er der ikke nogen egentlig Paastrang — i alt Fald ikke nogen egentlig Biseringsvang — for den store omreisende Befolkning, men saadanne Personer rejse ofte uden at have det egentlige Dokument, som kaldes Pas. Have de en Skudsmaalsbog, en Døbejæddel eller en Attest fra Sogneraadet, er det altsaa værd, men flere saadanne Personer rejse om og søge Arbejde uden at have noget Legitimationsdokument, og det kræves ikke af dem, at de skulle lade Noget visere. Den Indvending imod dette Vandringsforslag, jeg nærmest kunde tænke mig, man kunde fremkomme med, er den, at det formentlig gjør Forskjel paa Folk, og derfor ikke er demokratisk. Jeg vil imidlertid henvise dem, der ville gjøre en saadan Indvending gjældende, til, at de i saa Fald maa gjøre den gjældende imod hele denne Lov, thi den er ikke demokratisk, og kan ikke være det. Der er ikke i denne Lov Tale om saadanne Udlændinge, saadanne fine Folk fra Ulandet, der rejse omkring for at more sig, og som have Penge nok paa Lommen. Nei, her er kun Tale om saadanne Udlændinge, der, som det hedder i § 3: „ville søge Erhverv her ved Gaandværts- eller andet legemligt Arbejde“. Vil man altsaa gjøre en saadan Indvending imod dette Vandringsforslag, maa man ogsaa konsekvent gjøre den imod hele denne Lov. Jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at Et er en eller anden smuk Theori, og et Andet er det praktiske Livs Krav, som stilles i Rets sikkerhedens Navn. Ærede Medlemmer maa lægge Mærke til, at vi ikke endnu, i alt Fald ikke praktisk, kunne gennemføre den Sætning, at alle Mennesker skulde være lige under alle Forhold. Hvad mene ærede Medlemmer f. Ex. om hele Lyndeloven? Er Lyndet ikke en Samsundsklasse, for hvilken der gjælder særdeles væsentlige Indskrænkninger, og navnlig den, at det skal være forsynet med Skudsmaalsbog? Vi fastholde ogsaa fremdeles Forpligtelsen for Gaandværtsjænder til at rejse med Vandrebog, og jeg siger, at det er blot et Skridt i Overensstemmelse dermed, som paabydes af det praktiske Livs Krav, naar man her gjør en Forskjel, som jeg ganske skal erkjende, at det er. Der indtræffer ganske vist ogsaa Forbrydelser blandt de saakaldte fine Folk, men jeg beder ærede Medlemmer om at lægge Mærke til, at der ikke er Tale om, at de søge at skjule sig paa den Maade, hvortil der her er sigtet, nemlig ved at lufte om i Landet,